

Ur IFIGENIA I AULIS av Euripides

Å far, hade jag Orfeus makt, så att jag kunde med sång beveka stenarna att följa mig eller med ordens kraft förtrolla vem jag ville – då gjorde jag det nu. Men allt jag har är tårar, och gråta för dig är den enda konst jag kan. Låt mig inte behöva dö i förtid!

Ljuset är så vackert.

Tvinga mig inte att se det som är under jorden.

Jag var den första som sa far till dig, den första du kallade ditt barn. Och minns du vad du sa?

"Mitt barn", så sa du alltid, "ska jag en dag få se dig i en makes hus, lycklig och blomstrande, så som min dotter anstår?" Jag svarade så här, med armen om din hals:

"Och du då, far? Säg vad kan jag göra för dig när du blir gammal?"

Jag minns precis vartenda ord vi sa.

Men du har glömt det nu. Du tänker döda mig. Nej! Nej!

Se på mig far, ge mig en blick, en kyss så att jag dör med minnet av dig på min mun, om inte orden förmår att beveka dig.

Låt mig få leva!

Att skåda detta ljus är för oss människor det skönaste som finns. Det som är under jorden är ingenting: att vilja dö är vanvett.

Det sämsta liv är bättre än en död i ära.

Ur RÄDDAD av Alfhild Agrell

Nej, jag skriver inte under! Ja, jag vägrar. Så kom min stund till sist! Jag trodde att den aldrig skulle komma. Jasså, Oscar, du trodde att fjollan utan vidare skulle rädda dig från följderna av ditt lättsinniga liv! Å, att få andas ut efter ett femårigt förtryck, som sammanpressat min själ och kvävt allt som var gott i mig. Vissa tål inte att bli olyckliga och jag hör till dem. Ja, är det inte förvånansvärt? När tårarna torkade av förakt över det patetiska skådespel som uppfördes här kväll efter kväll, när löften gavs för att brytas så snart tillfälle gavs – då kände du dig belåten. Din hustru utvecklade sig så bra du någonsin kunde önska, till något som du kallade "en hustru i sin prydnad". Att hennes hjärta under tiden förblödde, droppe efter droppe, det såg du aldrig. Förnedrad blev jag den dag du tryckte en annan kvinna i dina armar. Din hustru hade inte varit någonting annat för dig än en livstidsengagerad hushållerska och ditt hem bara en viloplats där du hämtat nya krafter till nya nöjen, ditt barn ...

Ja, ja, ja, jag vet. En hustru ska förlåta och skyla över. Men varför ska vi förlåta och skyla över? Om jag bara inte älskat dig så innerligt, Oscar, och om min kärlek inte haft så svårt att dö! Hur har du inte förödmjukat mig? I stort som smått tvingat mig för att ta ifrån mig mitt barn! Han blir nu min, helt och hållet min, och jag får uppfostra honom som jag vill, i sannig framför allt.

Att du gjort mig olycklig, Oscar, det skulle jag kunna förlåta dig; men att du gjort mig elak, det förlåter jag dig aldrig.

Ur KÖRSBÄRSTRÄDGÅRDEN av Anton Tjechov

Körsbärsträdgården är såld! Till vem? Vem? Till mig! Mig! Jag har köpt den. Vänta lite, gott folk, förlåt mig, det snurrar i huvudet på mig, jag kan inte tala ordentligt ... När vi kom till auktionen var Deriganov redan där. Leonid Andrejevitj hade bara femton tusen, och Deriganov bjöd redan från början trettitusen över inteckningarna. Jag såg vartåt det lutade och tog upp kampen, bjöd fyrti. Han fyrtifem. Jag femtifem. När han höjde med fem så höjde jag med tio. Ja till sist tog det slut. Jag bjöd nitti över inteckningarna och fick den. Nu är körsbärsträdgården min! Min! Herre Gud som är i himlen, körsbärsträdgården är min! Säg att jag är full eller galen eller har hittat på alltihop ... Skratta inte åt mig! Om bara min far och min farfar kunde stiga upp ur sina gravar och se hur deras Jermolaj, han som alltid fick stryk och inte kunde lära sig att läsa, som sprang barfota om vintrarna, hur samma Jermolaj har köpt den vackraste gården på denna jord. Jag har köpt den gård där min far och min farfar var slavar, där de inte ens blev insläppta i köket.

Hej, spelemän, spela, jag vill höra musik! Kom hit allihop och se hur Jermolaj svingar yxan över körsbärsträdgården och hur träden faller till marken! Här ska det bli sommarställen, och våra barnbarn och barnbarnsbarn ska få uppleva ett nytt liv ... Spela så man hör, musikanter! Nu ska allt bli som jag vill! Här kommer den nya herrn på gården, körsbärsträdgårdens ägare!

Ur NADJA DOLORES av Malin Lagerlöf

Hon var så glad när vi flyttade hit. Hon skulle få hund och katt och eget rum och nu ligger hon där hemma och tror att allt är hennes fel.

Gunnar har pratat med pojkarna. Men jag vill att de ska stå där inför alla och berätta vad de gjorde! Jag vill att de offentligen ska be om ursäkt för att de har förpestat hennes liv! Är det för mycket begärt? Eller är du rädd för honom? För Gunnar?

Annars kan jag inte begripa varför du inte säger – hördudu, du sköter inte ditt jobb som rektor riktigt bra här och jag råkar veta att det beror på att du ifråga om den här snorungen, förlåt lille trevlige gossen, Dennis Palmborg, inte är helt objektiv eftersom du har en sexuell relation med hans mor, men rätt ska vara rätt och övergrepp är övergrepp även om flickan ifråga redan är mobbad och psykiskt misshandlad av de här förkrympta små vättarna för att hon inte är född och inavlad här sen fem generationer!

Ah, du kommer inte att ta i det här med en tång!

Nejdå, men det säger jag dig att innan de har bett min dotter om ursäkt så sätter hon inte sin fot i den här jävla skolan! Jag håller henne hemma. Ja, det kommer jag!

Och händer det ingenting så ska jag ta mig fan personligen polisanmäla lille Palmborg för sexuellt ofredande för han är femton år och straffmyndig!

Hon ligger där uppe och vill inte komma ner. Hon hatar mig och säger att hon hellre blir sexmobbad varenda dag i tio år än har en morsa som mig. Jag borde lära mig och hålla käft, det är vad jag skulle göra.